

Planet Pulp

14. årgang | Nr. 157 | november '18

(http://www.planetpulp.dk)

Søg...



13. oktober 2018

Martin Schjønning (<http://www.planetpulp.dk/author/schjonningpulp/>)

Synes godt om 113

Mig & Lemmy – En rock'n'roll-kronike



Tekst | [Print denne side](#) | [Send som email \(mailto:?\)](#)

subject=Planet%20Pulp%20%3A%20Mig%20%26amp%3B%20Lemmy%20%E2%80%93%20F'kr%C3%B8nike&body=Jeg%20anbefaler%20denne%20side%3A%20Mig%20%26amp%3B%20kr%C3%B8nike.%0ADu%20kan%20%26aelig%3Bse%20den%20p%26aring%3B%3A%20http%3A%2F%2Fwww.planetpulp.dk/mig-lemmy-en-rocknroll-kroenike%2F)

"Don't you listen to a single word / Against rock'n'roll / The new religion, the electric church / The only way to go!" Så simpelt kan det siges. Det gjorde Lemmy, og det samme gør Steffen Jungersen i sin nye bog – en personlig beretning om afguden der definerede rock'n'roll.

([/#facebook](#)) ([/#twitter](#))

([/#google_plus](#))

(<https://www.addtoany.com/share#url=http%3A%2F%2Fwww.planetpulp.dk/mig-lemmy-en-rocknroll-kroenike%2F&title=Mig%20%26amp%3B%20Lemmy%20kr%C3%B8nike>)



(http://www.planetpulp.dk/billeder/boeger/mig_og_lemmy_forside_stor.jpg)

Inden jeg tager hul på selve anmeldelsen, er der nogle ting, vi lige skal have på plads: Selvom anmeldelsesgenren i sin natur er en subjektiv artikeltype, tilsigter jeg som regel at levere et vist mål af objektiv vurdering, når jeg udsætter værker for kritik.

Det trækker eksempelvis et værk opad på rangstigen, hvis jeg erkender, at det ville fungere på målgruppens præmisser, selv hvis jeg ikke selv er medlem af bemeldte gruppe. Denne gang kan jeg

For det første er bogen skrevet af Steffen Jungersen. Hvis du ikke ved, hvem han er, tør jeg godt påstå, at du nok ikke var rock- eller metalfan i Danmark mellem cirka 1990 og 2010.

Især i 90'erne og de tidlige 2000'ere var Jungersen for headbangere, hvad Jakob Stegelmann er for nørder.

Han præsterede, som såkaldt rockredaktør, at gøre BT til et organ, man faktisk gad at bladre i – og hermed mener jeg selvfølgelig bladrene direkte om til koncert- og album anmeldelserne.

Hans sprog deler vandene, men jeg tilhører den del af det sortklædte folk, der værdsætter hans kringledede, humoristiske og lyriske ekvilibrisme.

For det andet handler bogen, som titlen ret klart illustrerer, om Ian Fraser "Lemmy" Kilmister. Hvis du ikke ved, hvem han er, har du næppe nogensinde været rock- eller metalfan.

Jeg kunne skrive rigtig meget om mit personlige forhold til Lemmy og hans skabning, bandet Motörhead, der er mit ubestridte yndlingsband, men det skal jo handle om bogen, og ikke om mig.

Lad mig nøjes med at sige tre ting: Efter nyheden om Lemmys død nåede mig – den 28. december 2015 – var jeg ikke ædru i tre døgn.

Jeg har stået en iskold nat i tre timer med mit headbanger-garn sølet ind i en fremmed mands urin for ikke at gå glip af en koncert med Motörhead (min tiende, tror jeg det var), og ville gladeligt gøre det igen.

Og jeg har en reference til en af bandets sangtitler tatoveret hen over mine fingre. Så er det ligesom på plads.

Utilsløret kærlighed

Der er altså ikke tale om et værk, jeg på nogen måde kan forholde mig neutralt til. Men hvad er det egentlig for en slags værk?

Titlen lover en krønike. Bagsiden gentager dette løfte, og lægger vægt på, at der ikke er tale om en biografi – og en sådan ville da også drukne i mængden af lignende, der er udkommet efter Lemmys død.

Det er nærmere i bagsidetekstens allerførste sætning, at man finder ud af, hvad **Mig & Lemmy** er for en størrelse. Her står der, at Jungersen hylder Lemmy. Og bogen er mere end noget andet en hyldest!

Mig & Lemmy er et personligt gravskrift fra en journalist, der har rockmusik flydende i blodet til en mand, der definerede rock'n'roll i fyrrer år. Det er, ligesom nærværende anmeldelse, på ingen måde subjektivt, og Jungersen lægger heldigvis aldrig skjul på dette faktum.

Mig & Lemmy er en bog, der med udgangspunkt i Motörheads udvikling som band og globalt fænomen, beskriver fire årtiers rockhistorie, konstant afbrudt af anekdoter om de gange, Jungersen har oplevet bandet live, og mødt og interviewet Lemmy.

Men den er altså skabt ud fra en rendyrket næsegrus beundring for en legendarisk rock-gud. Og djævelenskelov for det!

Lemmy er ikke blot en musiker og sangskriver, som Jungersen og jeg deler en interesse for. Lemmy er, blandt rigtig mange metalhoveder og rockrebeller, mere og andet end bare en forsanger. Han er den legemliggjorte inkarnation af hele vores subkultur.

Selvfølgelig er det ikke alle, der ser sådan på det, men tilpas mange af de folk med langt hår, battlevest og kampstøvler, som du møder på din vej, vil være fuldstændig enige, hvis du påstår at Lemmy simpelthen ikke kan erstattes; at han var den førende eksponent for en gammel musikalsk verdensorden, vi aldrig får igen; at hans stemme vil høres og give genlyd så længe der eksisterer en heavy metal-kultur.

Og Jungersen nedtoner aldrig denne sandhed. I hans øjne, såvel som i mine, er der ingen tvivl: Hvis rock'n'roll er vores religion, så var Lemmy vores profet.

På evig druktur

Denne kærlighed til Lemmy, Motörhead og rock og metal i det hele og i det særlige, inspirerer samtlige sider af **Mig & Lemmy**.

lægge lidt afstand til substansen i bogen, men jeg erkender gerne, at jeg læste hele pivtøjet med tårer i øjnene.

Jungersens sprog er til tider lovligt opstyltet og overlagt bøvllet, men det forhindrer ikke bogen i at have en helt særlig autentisk tone.

Tonen kan bedst beskrives som drukhistoriens slørede basbrummen. Det er kun på det højeste niveau – kapitlerne – at man kan finde en nogenlunde stringent kronologi endsige struktur.

Ellers springer vi rundt fra anræbelsen af et albums meritter, til en anekdote fra en Iron Maiden-koncert, til begravelse over, at det navnkundige rock-tempel på Vesterbro, Saga, lukkede, og selvfølgelig ender vi altid tilbage hos Lemmy.

Med andre ord er det at læse **Mig & Lemmy** lidt ligesom at lytte til en grundigt besoffen veteran-metaller, der sidder i baren og beretter om sit liv som roadie.

Og hvor den slags snøvlet kaos normalt ville være irriterende i en erindringsbog, passer det med al ønskelig selvfølgelighed perfekt ind i historien om en mand – Manden – der levede sit liv som én lang forrygende, forhoret, tinnitusfremkaldende, amfetaminmotoriseret druktur.

Masser af ekstraudstyr

Jungersens rapsodiske besyngelse af vor tids om ikke mest berømte, så uden tvivl mest farveægte rockstjerne, er ikke særlig lang.

Selv med førnævnte rørelsestårer i øjnene, tog det mig ikke mere end et par timer at komme gennem denne lystige gravtale. Det er både fordi den er medrivende og morsom, men også fordi den slet og ret er kort.

Jungersen er journalist og anmelder, mere end han er egentlig krøniker. Dog opvejer han den manglende tyngde med en masse ekstraudstyr.

Hvert kapitel er forsynet med en anbefalet playliste, der passer til emnet eller epoken, der behandles i teksten.

Med et nærmest alvidende koryfæ som Jungersen bag DJ-pulten får man herved både hørt nogle velkendte brøl-med-hits, nogle sange der er udbredt blandt mere kræsne kendere af rock'n'roll, og enkelte obskure og oversete perler, der understreger en pointe eller to.

Det er en rigtig givtig idé, for en bog hvis altoverskyggende omdrejningspunkt er musikken, bør selvfølgelig have musikalsk opbakning.

Underligt nok er disse foreslåede lydspor placeret efter de kapitler, de respektivt tilhører, og ikke før, hvilket ikke er særlig hensigtsmæssigt, og medfører en del bladren frem og tilbage.

Desuden må jeg blankt erkende, at jeg ikke så nogen fidus i at høre noget som helst andet end Motörhead, mens jeg læste bogen om bandets stifter og frontmand, men jeg vil uden tvivl udnytte Jungersens lister ved en anden lejlighed.

Listerne er i øvrigt alt for lange, til at de passer til de korte kapitler, men det understreger egentlig på bedste vis Jungersens ovennævnte uudslukkelige kærlighed til musikken og subkulturen, så det er svært at hidse sig op over.

Udover sanglisterne har Jungersen forsynet værket med en opsummeret, kronologiseret anmeldelse af samtlige studiealbums, Motörhead har indspillet, samt en liste over deres allerbedste sange – sidstnævnte fylder tre sider, og jeg kunne ikke selv have gjort det kortere.

En anden lækker ting ved **Mig & Lemmy** er, at den er forsynet med farvebilleder! Der er ikke voldsomt mange, men i en tid hvor den rent fysiske kvalitet af bøger er meget svingende, må det siges at være en smækker økonomisk prioritering fra forlagets side.

Udover enkelte småfejl som nogle romertal, der ikke helt passer, og et par noter uden teksthensvisninger, er den visuelle side af bogen også helstøbt og i øvrigt ganske smuk på sin egen måde.

Jeg fastholder, at jeg har alt for mange følelser på spil til at kunne vurdere Jungersens bog tilnærmelsesvist objektivt, men jeg vil klart anbefale **Mig & Lemmy** til enhver fan af rock'n'roll, enhver hvis

sorte hertes dobbeltpedalrytme drives af bajere og hegn, og enhver der, ligesom Jungersen (og jeg), stadig kan høre ekkoet i det kolossale tomrum, Lemmy efterlod.



Note:

For at holde min sti så ren som muligt, føler jeg mig forpligtet til at oplyse, at Forlaget Vilhelm, som har udgivet **Mig & Lemmy**, hører under koncernen DreamLitt. DreamLitt ejer også Forlaget Kandor, som jeg selv er udkommet på, og som jeg har redigeret flere bøger for.

Jeg har dog i skrivende stund ingen forbindelser til Forlaget Vilhelm, og vil gerne understrege, at min tilknytning til DreamLitt ingen indflydelse har haft på min vurdering af bogen – min anmeldelse er svært subjektiv af helt andre årsager, som beskrevet ovenfor.

Titel: Mig & Lemmy – En rock'n'roll-kronike

Forfatter: Steffen Jungersen

Forlag: Forlaget Vilhelm

Format: Paperback

Udgivelsesår: 2018

Sideantal: 182

Anmeldt i nr. 156 | 13/10/2018 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=46546)

Martin Schjönning (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115) er litterat, forfatter, rollespiller og generelt



en inkarneret nørd – og stolt af det! Han debuterede som novelleforfatter i 2011 med **Anonymt Bidrag** i antologien **Velkommen til Dybet**, og har siden deltaget i flere antologier, blandt andet **Vampyr**, **Pix** og **Varulv**. Hans første

kortroman, **Deroute**, udkom i maj 2015, efterfulgt af den første fulde roman, **Afsind**, i januar [...] (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

Skriv et svar (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

Din e-mailadresse vil ikke blive offentliggjort. Krævede felter er markeret med

Navn

E-mail

Websted

Kommentar

Disse **HTML** (*HyperText Markup Language*) koder og attributter er tilladte:

```
<a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b>  
<blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <em>  
<i> <q cite=""> <strike> <strong>
```

Skriv kommentar